

6213 2. Beh. af Lovf. om en Udv. af Rentegarantien f. den lolland-falsterste Jernbane.

6214

begge de Udvalg, som dengang vare nedsatte, som havde Sagen i friskt Minde, og som undersøgte den, jeg tør vel sige ligesaa grundig, som det nuværende Finantsudvalg har gjort, eftersom de havde siddet og overveiet disse Sager i et halvt Aar, have ikke fundet, at der var tilstrækkelig Grund til at gaa til en saadan Udvidelse, og da saa Ministeren i Samlingen 1875—76 her forelagde et Lovforslag, der, saavidt jeg veed, var enslydende med det Lovforslag, der nu foreligger, saa blev det negtet Overgang til 2den Behandling heri Thinget. Der er altsaa hverken fra Udvalgets eller fra Thingets Side nogenstunde givet nogenformhelt Udfigt til, at en saadan Udvidelse, som her er foreslaaet, kunde finde Sted, og naar man nu dog synes at være tilbøielig dertil, saa maa jeg bede det ærede Thing at betænke, om det vil styrke Thingets Indflydelse og Anseelse, at det saaledes, efter gjentagne Gange at have negtet at ville gaa ind derpaa, dog tilsidst giver efter, naar man blot giver sig nogle Aars Tid med atter at fremkomme med Sagen. Paa denne Maade tror jeg, at man vil nedsette Folkethingets Indflydelse og Betydning istedetfor at styrke den. Der er talt om, at det ikke vilde være til Stade for Statskassen; men det forekommer mig dog, at dette er en given Sag, thi, som bekendt, kan det Dristsoverstud, som kommer tilstede ved de lolland-falsterste Jernbaner, paa ingen Maade dække Udgifterne, saa at der hvert Aar maa forbruges af Forstærkningsfonden. Selv om nu Forstærkningsfonden blev forøget, saa vilde den dog efterhaanden blive forbrugt; thi at der skulde være nogen Udfigt til, at Banerne skulde kunne forrente sig, inden det Tidspunkt, da Forstærkningsfonden var brugt, er Noget, som der vistnok er meget lidt Haab om. Der har hidtil ikke viist sig nogen synderlig Fremgang, men snarere en Tilbagegang ved disse Baner. Altsaa, hvis Banerne vedblive at være i privat Eie, maa det Tidspunkt sandsynligvis komme, da Statskassen maa komme til at svare den fulde Rentegaranti; men hertil kommer jo — hvad ogsaa allerede er fremhævet — at vi sandsynligvis staa for et Kjøb af disse Baner, og det er en given Sag, at, naar vi skulle kjøbe disse Baner, er det en Fordel for Statskassen, at den ikke i Forveien er gaaet ind paa en Udvidelse af Rentegarantien. Det forekommer mig at være besynderligt, at man nu har saadan Hast dermed, idet man jo herved har et Middel ihænde til i

sin Tid at kunne slutte et fordelagtigere Kjøb af Banerne med Selskabet, end man ellers vilde kunne slutte. Jeg kan saaledes ikke se Andet, end at, naar vi ville være billige saavel inoeb Statskassen og dem, som vi repræsenterer her, som inoeb Selskabet, saa kunne vi ikke Andet end holde paa det Forslag, som er stillet af os.

Bille: Min ærede Nabo tilhøire (Høgsbro) maa have en ganske eiendommelig Forestilling om, hvad Hast er, naar han finder, at man med nogen Høie kan tale om, at denne Sag hastig afgjøres. Jeg veed nok, det ærede Medlem har egne Begreber om, hvad det vil sige, at arbejde med fuld Damp; men at man egentlig skulde kunne paasta, at der har røbet sig nogen særlig Hast for at faae denne Sag ordnet, modsiges vist allerbedst, naar man gjenmemlæser Motiverne, der ere et fuldstændigt Sideslykke til de kinesiske Motiver, idet disse Motiver ikke ere Andet end Densvinniger fra det ene Lovforslag til det andet helt tilbage i Tiden; egentlig forhastet os med denne Sag, have vi ganske vist ikke. Det ærede Medlem mente, at Staten kom maaste til at kjøbe de lollandfste Baner, og at det derfor var urimeligt, om man gav Rentegaranti for disse 400,000 Kr. Ja, man kan have mange Fordele, men Spørgsmaalet er, om der er Kemelighed og Billighed i disse Fordele. Hvis det maa erkjendes at være retfærdigt, at vedkommende Selskab nyder Rentegaranti ogsaa for dette Beløb, saa er det uretfærdigt at negte det denne i Haab om siden at kunne tilforhandle sig Banerne billigere. Er det Udgangspunkt, som Flertallet af Finantsudvalget har i denne Sag, retfærdigt, og er det billigt at udstrække Rentegarantien til disse 400,000 Kr., saa kan det for os ikke have nogen Vægt, at man ved at negte det Retfærdige maaste engang i Tiden kan gjøre en billigere Handel. Det ærede Medlem mente, at det ikke vilde styrke Rigsdagens Anseelse, at man nu kom til et andet Resultat end for nogle Aar siden. Spørgsmaalet bliver jo da inidletid, hvilket af disse to Resultater er bedst stillet til at styrke Rigsdagens Anseelse. Hvis det ene er Negtelse af Retfærdighed, og det andet er Opfyldelse af Retfærdighed, saa vil den sidste Besslutning, som jeg haaber bliver fattet, være mere til Rigsdagens Ære end den første. Det erkjendes ikke for at være noget Lastværdigt for Enkeltmand og er det vist heller ikke